

İLLÜZYON DEĞİL İSTİDRAC-2

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?"(43.) dersidir.

Hamdele-salvele.

Şu yaşadığımız dünya üzerindeki zıt görüntü, çelişki, içimize sindiremediğimiz manzara; Allah Teâlâ'nın kudretinden bir milim dışarıda kalmış bir şey değildir. Rabbimiz böyle murat etmeseydi hiçbir kâfir bu dünyada tek bir santim Allah'ın kudreti dışında olacak, onun izni dışında olacak bir hata, bir aşırılık yapamazdı. Allah Teâlâ murat ettiğine göre böyle oluyor; buna zaten inanıyoruz, böyle inanmamız gerektiğini anlıyoruz. O zaman Allah Teâlâ neden mümine vermediğini kâfire veriyor?

Siyaset olarak, ticaret olarak, ziraat olarak, huzur olarak, keyif olarak; ne anlarsak anlayalım, herhangi bir alanda mümin canı boğazında yaşarken kâfir her türlü keyfi ile sefa sürüyor. Devlet olarak müminin devletinde sıkıntı var, kâfirin devleti keyifli. Şahıs olarak mümin bunalımda, kâfir keyif üstüne keyif yapıyor. Nereden kaynaklanıyor bu? Dedik ki: Allah'ın yeryüzünde uyguladığı kanunlardan biri istidrac kanunudur; istidrac.

İstidrac; Allah Teâlâ'nın sevmediği, razı olmadığı kuluna onun istediği her şeyi vermesi demektir, bir anlamda. Bunu neden ve nasıl yaptığını göreceğiz. Ve Ömer bin Hattab radiyallahu anhtan bir örnek vereceğiz. Bizden önceki müminler Allah'ın onlara istidrac uygulamasından hep korkmuşlardır. Hesapsız, kitapsız gibi bir muamele görmekten çekinmişlerdir. Bunu inşallah öğreneceğiz.

Kardeşlerim,

Burada bir ayrıntıya hepimizin dikkat etmesinde fayda var. Allah Teâlâ, a-b şahıslarına da istidrac uygular, milletlere de uluslara da uygular. Uluslar da istidrac dediğimiz imtihandan geçebilirler, geçerler. Bu ne demek? Allah Teâlâ, a şahsını sevmiyor, cehenneme koyacak; her işini âsân ediyor onun, her işi düz gidiyor, bu olabilir. Filan ülke, ulus, millet, halk... olduğu gibi günah bataklığına batmışlar, keyifleri de yerinde; Allah milletlere de bunu uygular. Böyle yaptığı olmuştur. Enam suresinden ayetler okuyarak Allah Teâlâ'nın bunu neden ve nasıl yaptığını göreceğiz.

Burada meseleyi Kur'an'dan nasıl anlamamız gerektiğini örneklendirmek için Kalem suresinin 44, 45. ayetlerini daha sonra da Araf suresinin 182 ve 183. ayetlerini okumamız gerekiyor. Çünkü bu ayetlerde hem Kalem hem Araf suresinin ayetlerinde Allah Teâlâ bunu bir kanun gibi koyuyor. Bu kanunu anlamamızın bize ne faydası olacak? Yani Allah Teâlâ bunu eski ümmetlere koyduysa bu ümmette de uygulayacak demektir. Almanya'nın keyif sefa içerisinde, Somali'nin de berbat bir hayatta olmasının bir neden yumağı var. O neden yumağını çözmemiz gerekiyor. Elbette, Allah Teâlâ'nın razı olacağı kullar Somali'deki gibi aç kalır demek değildir bu, ama Allah Teâlâ'nın hesabını başka dosyalar üzerinden Somali'dekilerden, ümmet-i Muhammed'in Somali'sini halifesiz, başıboş bırakmaya sebep olanlardan başka türlü hesabını soracağı dosyalar var. Buna rağmen dünyanın bir tarafında zil zurna çalınıp oynanırken öbür tarafında da insanlar açlıktan ölüyorsa burada Allah Teâlâ'nın bazı hikmetleri var.

Kalem suresinin 44 ve 45. ayetinde Rabbimiz, **فَذَرْنِي وَمَنْ يُكَدِّبُ بِهِذَا الْحَدِيثِ** "Bırak beni şu Kur'an'ı yalanlayanlara karşı", yani ey Peygamber bir bak sen hâlimize, bir gör beni **سَنَسْتَدْرِجُهُمْ** "Onlara istidrac yapacağım." **وَأْمَلِي لَهُمْ** "Anlamadıkları yerlerden onlara istidrac yapacağım." **سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ** "Onların vaktini uzatacağım." **إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ** "Benim hesabım çok güçlüdür", Allah buyuruyor celle celalühü.

Kur'an'ı yalanlayan nesli Peygamber Efendimiz'e söylüyor bir defa demek ki. Ümmet-i Muhammed'e ait bir proje bu: "Kur'an'ı yalanlayanları bana bırak. Onlara istidrac yapacağım." Neydi istidrac; her şeyde serbest bırakacağım onları. Daha çok kazanacaklar, daha rahat yaşayacaklar. وَأَمْلِي لَهُمْ "Ve onların zamanını da uzatacağım", daha çok yaşayacaklar. Hemen azabımı göndermeyeceğim demek bu. Kur'an'ı yalanlayıp hakaret ettiklerinde o dakika gökten ateş düşmesini isteriz biz, Kur'an'ı yalanladıkça, hakaret ettikçe, Kur'an'a saygısızlık yaptıkça adamların keyfi artacak. Nerden biliyorum? وَأَمْلِي لَهُمْ Zamanlarını uzatacağız. Kalem suresinin 44 ve 45. ayeti.

Araf suresinin 182 ve 183. ayetinde benzer mana var. وَالَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا "Bizim şu ayetlerimizi yalanlayanlar var ya..." سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ "...hiç anlamadan onlar, istidrac yapacağız onlara." وَأَمْلِي لَهُمْ "Onların vaktini uzatacağız." إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ "Benim hesabım çok güçlüdür." Aynı manada ayetler Araf suresinde ve Kalem suresinde de karşımızda. Şimdi bir defa istidrac dediğimiz şey, yani Allah Teâlâ'nın razı olmadığı kuluna nimet vermesi, ömür vermesi, keyif vermesi, siyasette güç vermesi, tuttuğu elinde altın olacak şekilde ticarete kazanç vermesi; mümin evine gider çocuklarına simit almaya parası olmaz, eve girmeye utanır; öbürü araba alır çocuğuna. Bunaltıcı ve stres kaynağı olacak bu yapı سَنَسْتَدْرِجُهُمْ ayetinden kaynaklanıyor: "Onlara istidrac yapacağız biz."

Kâfir Niye Tıka Basa Doyuyor ve Keyif Sürüyor?

Bugün bütün dünyada mülkün Allah'ın olduğuna inanıyorsak biz, her şey Allah'ındır diye inanıyorsak, "dileseydi Allah kimseye bir şey vermezdi" diye bir inancımız varsa ki -amenna ve soddakna-bunda bir tereddüdümüz yok elhamdülillah, "niye kâfir istediği kadar doyuyor da mümin zoraki doyuyor"un cevabı bu: سَنَسْتَدْرِجُهُمْ

Kardeşlerim,

Burada bazı hadis-i şerifler var. Bu hadis-i şerifleri hani, "bu meseleyi ben çok iyi tefekkür edeyim" diyen kardeşlerim için kaynakları ile zikredebim. Bu konuyu şöyle derin düşünmeye ve bu konu üzerinden istidracı niye uyguluyor Allah, hangi kudretiyle uyguluyor ve bunun akıbetinin ne olacağını tefekküre vesile olsun. Buharî'de 4686, Müslim'de 2583. hadis-i şerif. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: إِنَّ اللَّهَ لَيَمْلِي لِلظَّالِمِ حَتَّىٰ إِذَا أَخَذَهُ لَمْ يَفْلِتْهُ: "Allah zalimin zamanını uzatır ama hesabını gördü mü kurtulamaz kâfir." Bu hadisi söylemiş Efendimiz de sonra Hûd suresinin 102. ayetini okumuş. وَكَذَٰلِكَ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ أَن يَقُولُوا إِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ إِنَّمَا أَنزَلْنَا الْقُرْآنَ بِالْحَقِّ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَيَسْتَخْفُونَ مِنَ النَّبِيِّينَ أَن يَسْأَلَهُمْ أَتَنبِئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ "Allah kitleleri bu şekilde yakalar, yakaladığında da onun şiddetli azabından kurtulacak olan olmaz."

Demek ki Allah zalimin; yani kâfirin veya zulmeden Müslüman'ın -ikisi de olabilir ama aslen kâfir kastedilir tabii- ipini uzatabiliyor. Neden? Hikmetleri kendisi biliyor. Ahmed bin Hanbel'deki 17311. hadis-i şerifte bugün hepimizin sorduğu sorunun cevabı var. Buyuruyor ki aleyhissalatu vesselam Efendimiz: إِذَا رَأَيْتَ اللَّهَ يُعْطِي الْعَبْدَ مِنَ الدُّنْيَا مَا يُحِبُّ فَإِنَّمَا هُوَ اسْتَدْرَجُ "Eğer adam günah işlediği hâlde Allah hâlâ ona istediğini veriyor görüyorsan anla ki Allah ona istidrac yapıyor." Neydi istidrac? Razı olmadığı kuluna istediğini vermesi, ne istiyorsa veriyor Allah.

Tirmizî'de 2320. hadis-i şerif, mantığı çözüyor: **لَوْ كَانَتْ الدُّنْيَا تَعْدِلُ عِنْدَ اللَّهِ جَنَاحَ بَعُوضَةٍ مَا سَقَى كَافِرًا مِنْهَا شَرْبَةَ مَاءٍ** “Eğer Allah dünyaya, bir sinek kanadı kadar değer verecek olsaydı kâfire bir bardak su vermezdi.” Kâfirin zamanını uzatıyor, ipini uzatıyor, her istediğini veriyor, kıymetsizden veriyor, defoludan veriyor. Bu yüzden kâfir, “aldım” derken aslında bir şey almıyor, fâniyi alıyor. Müminin istediği cennet olduğu için o pahalı şeyden, asıl alınacak şeyden mümine kendi murat ettiği zaman veriyor, her istediği zaman vermiyor. Kâfirlerin elinde dünya var ya, birleştirilmiş milletlerden dağıtılmış milletlere kadar her şey ellerinde. Adamlar parayı basıyorlar, altın borsasına sahipler, fındık bizde üretiliyor ama borsası onlarda oluyor, koca bir servetleri var adamın... diyoruz ya biz;

Tirmizî'nin 2323, İbni Mace'nin de 4108. hadis-i şerifinde mantığımıza hitap ediyor Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. Buyuruyor ki: **مَا الدُّنْيَا فِي الآخِرَةِ إِلَّا مِثْلُ مَا يَجْعَلُ أَحَدُكُمْ إِصْبَعَهُ فِي الَّتِي فَلْيَنْظُرْ بِمَاذَا يَرْجِعُ** “Dünyanın bütününün ahirete göre değeri, bir insanın parmağını denize batırıp çekerek aldığı su kadardır.” Herhangi bir insan parmağını denize batırdı, sonra parmağını çekti ve parmak ıslandı; ıslandı ama denizin milyonda kaçını emdi? Kâfirin elindeki bütün dünya serveti, hegemonyası, ahiret varlığı ve hesabı ile ölçüldüğünde; bir denizde ıslanan parmağın denizden eksilttiği kadardır. Bizim sorunumuz ya da çözmemiz gereken problemimiz, dünyaya ve ahiretle bu gözle bakmamızdır. Bu gözle bakanlar bir sorun yaşamıyorlar.

Kardeşlerim,

Şimdi dedik ki Kalem ve Araf suresinin ayetlerinden Allah Teâlâ istidrac yapıyor, yani kâfirlere siyaset, ticaret, ziraat, şöhret hatta beden güzelliği, yaşama keyfi, konfor; ne isterlerse veriyor. Kâfirler seksen beş yaşında ölüyor, Müslümanlar kırk beş yaşında ölüyor; mesela bu da olabilir, oluyor da nitekim.

Dedik ki Allah Teâlâ bunların iplerini uzatıyor, sürelerini uzatıyor, istedikleri her şeyi veriyor. Bu bir istidractır. Bunu neden yapıyor? Nasıl yapıyor? Ve bugün bu dünya hayatını biz nasıl görmeliyiz? Enam suresinin 42, 43, 44, 45. ayetlerini dinleyelim. İman kitabımız Kur'an'ın hiç bir ayeti, hiç bir kelimesi, tarihî bir olayı anlatmak için değildir. Ümmet-i Muhammed'e dinini öğretmek içindir. Eğer biz bir ayeti, bir sureyi sadece filan peygamberin kıssası olarak anlarsak o zaman filan peygamberin kıssası ile namaz kılıyoruz demektir, Kur'an ayeti ile namaz kılmıyoruz o zaman. Hayır! Filan peygamberin kıssası anlatılıyor ama ayet bizim Kur'an'ımızın ayetidir. Rabbimizin kitabıdır, Rabbimize kulluk kılavuzumuzdur Kur'an.

Herhangi bir ayeti eski hikâyeleri anlatıyor diye görmek, müşriklerin **أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ** “eskilerin hikâyeleri” demelerine benzer. Elbette Müslüman bunu ağzından çıkarıp Kur'an'da eski hikâyeler var demez, ama ayeti kendine hitap eden bir ayet olarak görmediği zaman bu bataklığa düşmüş olur. Şimdi Enam suresinin bu ayetlerini dinlerken biz, “eski hikâyeleri mi anlatıyor Allah” diye düşüneneceğiz. “Bize ders mi veriyor?” diye düşüneneceğiz. Ona göre de ayetleri dinleyeceğiz.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ Peygamber Efendimiz'e hitap ederek buyuruyor ki: “Senden önce de biz milletlere peygamberler gönderdik.” **فَأَخَذْنَا هُمْ بِأَسْأَاءِ وَالضَّرَّاءِ نَعَلَهُمْ يَتَضَرَّعُونَ** “Akılları başlarına gelsin, her hâlükârda düzelsinler diye her türlü çetinlikleri de önlerine çıkardık. Sıkıntılar verdik, musibetler verdik akıllansınlar diye.” **فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا** “Bizden bir bela geldiği zaman akıllarını başlarına alsalardı keşke, alsalardı ya.” **وَلَكِن فَسَّتْ قُلُوبُهُمْ** “Ama onların kalpleri katılaştı.” **وَرَبِّينَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ**

“Yaptıkları işleri de şeytan onlara şirin gösterdi.” Hem kalp kalmamış, düşünemiyorlar hem de şeytan kötülükleri güzel gösteriyor.

فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ “Ne zaman ki o peygamberlerin anlattıklarını unuttular...” Ne oldu? Gökten ateş mi yağmış? فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ “Her şeyi açtık onlara.” Peygamberleri yalanlıyorlar, peygamberlere hakaretler ediyorlar, hiç bir şey dememiş sanki peygamber gibi, peygamber bunlara “şımarın” demiş gibi oluyorlar. Allah ne yapıyor: Her şeyi açtık, sanki gökten yağmur değil para yağıyor. Öyle oldular, azabı açmamış Allah ama nimetlerini açmış, yağdırıyor. حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا “Nimet bollaşınca tam zirvede şımarmaya başladılar.” Tamam, her şey bizim zannettikler. أَخَذْنَا لَهُمْ بَعْثَةً “Ansızın yakaladık onları,” فَادَّا هُمْ مُّيَسَّرُونَ “karışıp kaldılar.” فَفُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا “Zalim bir milletin kökünü böyle kuruttuk.” وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ “Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah içindir.”

Kardeşlerim,

Ayetleri yukarıdan aşağıya incelediğimizde; Allah peygamberini gönderiyor, ufak tefek şamarlar da vuruyor. Akıllanmasını bekliyor kullarının, akıllanmıyorlar. Akıllanmama nedeni kalp katılığı, rikkat yok. Kalp katılığı hem iman soğukluğu hem de kaybolmuş insanlık demektir, vicdansızlık. Bu beşinci maddeden sonra şeytan aman uyanırlar diye, “harikaydı” diye propaganda yapıyor, nimetlere nankörlüğü bile güzel gösteriyor, çirkinini güzel güzeli çirkin gösteriyor. Bunların katı kalpli, insanlığı ölmüş, iman yok şeytan da her şeyi şirin gösteriyor süreci yani şeytanın güzelliğinin, güzel dediği şeyin güzel kabul edilme noktası bardağı taşıyor.

Batı Niye Dünyada Her Şeye Sahiptir?

Bakılıyor ki artık bunların söz dinlemesi mümkün değil. Gökten ateş mi yağıyor? Hayır. Ne oluyor? Her şey onların oluyor. İdam edilecek birine son isteği sorulur on dakika içinde, bunlara hayatın olduğu gibi kendisi veriliyor. İki bin on beş senedir Allah’ın oğlu var diyen Batı kültürü, bütün nimetlere bunun için sahip olmuştur. Allah’a en çirkin isnadı din hâline getiren, böyle olmayanları da Haçlı orduları ile öldürerek sırf “İsa Allah’ın oğludur” demedikleri için savaşan Batı, Allah’ın bütün kapılarının açıldığı yer bunun için olmuştur. Şu kadar ki bu Enam suresinin 42, 43, 44, 45. ayeti on beş günlük bir süreci anlatmıyor arkadaşlar, dokuz yüz elli yıllık Nuh aleyhisselamın süreci bunun bir dilimi sadece. Nuh aleyhisselamın gemisinin o karaya oturduğu zamana kadar geliş sürecini hesaplarsak, sadece bir peygamberde asırlarca sürmüş bu.

On beş günde Allah peygamberini gönderiyor, on beş gün sonra tövbe etmedikleri anlaşılıyor, on beş dakika içinde bu karar geliyor; böyle değil. Zaten bir peygamber yüz elli, iki yüz sene içlerinde duruyor bu insanların. Bugün Batı medeniyetinin bolluk ve refahının Allah’ın onları beğenmesinden, razı olmasından kaynaklanmadığını biliyoruz zaten. Ama niye onlara verdiğinin cevabı: فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ Bütün kapılar açık adamlar için. İstanbul’da afet olur, orada yağmur rahmet olur sanki. Depremler, seller hep Müslümanlar’ın topraklarını bulur. Onlarda deprem olsa keyif sürerler, eğlence yaparlar sanki onunla. فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ

Her şeyin kapılarının açıldığı bir konumdadır onlar. Onlara engel yok, vize yok. Vizesiz, vizesiz. Birbirlerine de vizesizler göklere de vizesizler. Bunun için güzellik kraliçesi yarışması yapabilir onlar. Bunun için Allah'ın nimetiyle karşılaşınca şampanya patlatırlar. Neden? **عَلَىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا**? Ellerindekilerle şımarmaları lazım. Şımarasalar süreç tamamlanmıyor. Ama bu on senenin, yirmi senenin ürünü değildir. Bir asırda gerçekleşecek diye bir vaat de yoktur, beş asır da bekler. Bizim acelemiz var, Allah'ın acelesi yok ki.

İman etmeyenin mümin olamadığı kitabımız Kur'an'ın bu ayetleri nasıl bitiyor kardeşler? Biz kiraz yeni çıktığında veya karpuz yeni çıktığında alıp şöyle piknikte yiyoruz: "oh be, elhamdülillah" deyip ne kadar mutlu oluyoruz değil mi? "Taze, çok güzelmiş yahu. Kiraz çok güzelmiş" diyoruz ya, niye? Çünkü Allah'ın bir nimeti. Allah'ın güzelliğini gördük. "Kışın şu kirazın ne kötü hâldeydi ağacı, şimdi ne kadar güzel oldu" diyoruz. Bunların hepsi Allah'a hamd ettiriyor bize. Kebap yediğimiz zaman "elhamdülillah" demezse çocuklarımıza kızıyoruz değil mi? Bu ayetler nasıl bitiyor? **وَالْحَمْدُ لِلَّهِ** diye bitiyor. Demek ki mümin, Allah'ın istidrac planını uyguladığı kâfirlerin, şu zalim, dünyayı kahreden, insan üzerinde silah deneyen, kendilerinden başkalarına hayat hakkı tanımayan, şu çöplük medeniyetinin sahiplerinin helak oluşlarını sanki bu sabah gözlerimle görmüş gibi Kur'an'a iman edip kebab yedikten sonra, ziyafetten sonra **أَلْحَمْدُ لِلَّهِ** dediğimiz gibi Allah'ın intikamının gerçekleşeceği günü şimdiden görmedikçe Enam suresinin bu ayetlerine iman ettiğimizi iddia bile edemeyiz. Kur'an böyle bir kitap işte.

Allah bu istidrac planıyla onları şımarttı, şımarttı, şımarttı. Her şeyi kendilerinin yarattığını zannedecek ahmak bir seviyeye geldikten sonra **فَقَطَعَ دَابِرَ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا** "Allah onların işini kökten bitiriverdi." Kökten bitirince işlerini, müminlerin **رَبِّ الْعَالَمِينَ** "Şu âlemlerin Rabbine hamdolsun," boşa değilmiş bizim çektiklerimiz, demeleri gerekiyor. Bunu gözleriyle görmese de müminler, değil mi ki Allah böyle yapacağını söylüyor, billahi bizim gördük gibi rahat etmemiz lazım. Aksi takdirde Kur'an'ın nesine iman ettik?

Yoksa biz, "Nuh aleyhisselamın kavminden böyle intikam aldı ama şimdi Avrupa çok güçlü" mü diyeceğiz? Bunu mu deriz yoksa? Maazallah. "Teknoloji çok güçlü" mü diyeceğiz şimdi? Filleri serçelerle, serçeden küçük kırlangıç kuşlarıyla kahreden Allah hangi gücünü kaybetti? Serçe, fil öldürür mü hiç? Üstelik serçenin kendisi de değil. **فَقَطَعَ دَابِرَ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا** Kırk beşinci ayeti el-Enam suresinin. Sanki bugün Rabbim bize seyrettirdi. "Gördünüz mü kullarım ne yaptım bunları?" Gördük ya Rabbi. **وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ** Sana hamd olsun Rabbim! Hamd olsun, cennetlik kullarını bu şekilde nimetlendirdin. Kâfir ve zalim kullarına istidracı asırlarca uygulayıp sonunda onları kahrettin. Tıpkı bir kuzuyu kesip yedikten sonra midesi şişmiş bir adamın **أَلْحَمْدُ لِلَّهِ** demeyi borç hissettiği gibi bu sahneyi de gerçekleşmiş gibi kabul edip **وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ** deriz biz. Demek zorundayız. Çünkü müminiz. Çünkü iman ettiğimiz kitabımız, Kur'an'ımız böyle bir kitaptır.

Sanal bir şey anlatmıyor Kur'an-ı Kerim. Allah Teâlâ, ta kıyamet günü olacak şeyleri bile "oldu" diye anlatıyor. Oldu diye anlatıyor. Niye? Kur'an bir şeye on bin sene sonra da olacak diyorsa onu olmuş kabul et. Dün olduğunu gördüğün şeye inanma da Kur'an'ın ilerde olacak dediğine inan sen, o daha

sağlamdır. Bizim böyle bir Allah'ımız var, celle celalühü. Kur'an böyle bir kitap. Kim sulandırmak isterse istesin, Kur'an böyle bir kitap. Bu kitaba iman etmekle Rabbim alnımızı parlak, şerefimizi ebedî kıldı. Elhamdülillah.

Ömer Gibi ve Ömer Kadar Olabilmek

Hepimizin tefekkür etmesine yardım edecek bir örneği zikredegim. Bu örneği inşallah ibret olarak kendimiz için kullanırız. Ama özellikle de orijinal müminler ve ashab-ı kiram, Allah onlardan razı olsun, Kur'an'ı nasıl anlamışlar?

Bir örnek olarak görelim. Beyhakî'nin es-Sünenü'l-Kübra isimli hadis kitabında 13033. hadisi şerif olarak:

Ömer bin Hattab radiyallahu anhin günlerinde biliyorsunuz, bugünkü Irak toprakları ve daha ötesi olan Pers İmparatorluğu yani şimdiki İran fethedilip İslam toprağı oldu. Ömer bin Hattab'ın döneminde gerçekleşmiş bir olay. Ömer'in de etrafındaki bir hatırayı naklediyoruz. O taraftan ordular fetih gerçekleştirence tabii, hazinelere el koydular, çuvallara doldurdular, gümüşler, altınlar, mücevherler... develere yüklediler. Buğday yükü gibi Medine'ye getirdiler mücevherleri. Bugünkü tabirle; tırlar dolusu mücevher geldi Medine'ye. Para geldi, altın geldi.

"Kafile Medine'ye girince..." Sahneyi dikkatli dinleyelim arkadaşlar. Ömer'in Beytülmal görevlisi demiş ki: "Ya emire'l-müminin, bu malları Beytülmal'e yerleştireyim değil mi?" Yani hazineye koyalım mı? Ömer radiyallahu anh dönmüş demiş ki: "Vallahi olmaz! Bu ümmetin, müminlerin malıdır. Beytülmal'e konamaz bu. Rabbim benim üzerimden bir gün geçirmeden bunu bütün müminlere dağıtır, ben öyle uyurum." Demişler ki: "Akşam oldu, insanları toplayamazsın. Bunları bir yere yerleştirelim." Öyle olur, demiş. Sonra da Ensar'dan, Muhacirler'den beş-on kişiyi bekçi olarak koymuşlar başına.

Ertesi sabah Ömer gelmiş. Bu esnada Abbas bin Abdülmuttalib, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in amcası ve Abdurrahman ibni Avf -radiyallahu anhum cemian- Ömer bin Hattab'ın koluna girmişler. Çok neşeli bir gün. Neşe niye? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem haber vermiş, İran fethedilecek. Peygamber Efendimiz'in özlediğı bir şeyi gerçekleştirmek bir mümine nasip olur da o mümin sevinmez mi? Hepsi sevinmişler. Ömer'in Abdurrahman ibni Avf bir kolundan, Abbas ibni Abdülmuttalib de bir diğerinden koluna girmişler. O altınların, mücevherlerin konduğu, bekletildiğı yere gidiyorlar beraber.

Ravi diyor ki: "Gündüz gözüyle Ömer mücevherleri görünce birden şok geçirdi." İlk defa hayatında o kadar altın, gümüş vs. bir arada görmüş Ömer, şaşırmış. Yakut görmüş ilk defa. Şimdi bu sahnede sağında veya solunda Abdurrahman bin Avf, bir tarafında da Efendimiz'in amcası Abbas bin Abdülmuttalib; heyecanlı bir sahne var. Ömer ağlamaya başlamış. Bu ağlama doğal olarak Müslüman bir liderin Allah'ın bu büyük lütfuna karşı sevinç ağlaması olabilir. Ama Ömer'in ağlaması çocuk ağlaması gibi. Bunun üzerine Abdurrahman ibni Avf demiş ki: "Ya emire'l-müminin! Rabbimizin bu büyük nimeti karşısında sevinç günündeyiz. Şükür günündeyiz. Sen ise ağlayarak yanlışı yapıyorsun. Şükretsek daha iyi değil mi?"

Kardeşlerim, dikkat edelim. “Rabbime yemin olsun ki!” diye cevap veriyor, “Rabbime yemin olsun ki dediklerinizi ben de biliyorum. Ama böyle zengin olduktan sonra milletler hep birbirine düşüp helak oldular. Bu bizim helak olma takvimimizin başı mıdır, onu merak ediyorum.” Sonra ravi diyor ki: “Ömer kibleye döndü, ellerini kaldırdı, dedi ki: Allah’ım seni Kur’an’da سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ derken dinledim ben. Sen, anlamadıkları bir yerden istidrac yapacağız onlara, buyurdun. Rabbim bu mal bizim ümmetimizin istidracı mıdır, kuru bizi ya Rabbi!”

Süraka bin Cuğşum diye birisi var. Hikâyesini çok iyi bilirsiniz. Hani hicret ederken Efendimiz’i yakalamaya çalışmıştı. Hayvanı yere battı. “Kurtar beni Muhammed!” dedi. Efendimiz de onu kurtardı, çıktı. Sonra ona orda Efendimiz, “Süraka, sen böyle beni kovaladın ama bir gün Kisra’nın altınlarını görürsün” demiş. Görüntüsü bozuk bir tipmiş Süraka radyallahu anı, sonra Müslüman oldu tabii. Medine’ye geldi, hicret etti. Ömer, o gün: “Bu سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ diyorsun ya Rabbi, aman bizim istidracımız yapma bu malı!” diyen Ömer: “Bana Süraka’yı bulun!” demiş. Çağırılmışlar Süraka’yı. Oradan iki tane dekorlu, bilezik-künye gibi şeylerden almış. “Bana bak Süraka!” demiş. “Şunları koluna tak, kisranın altınları Medine’nin en fakirinin kolunda künye oldu diye dolaş, Allahuekber de ara sıra da” demiş. O da takmış koluna, -şimdi artist gibi diyorlar- yakışıklı bir kisranın künyesi Medine’de bir bedevinin kolunda. Allah’ın azametini görüyor Ömer. Kisradan intikamını böyle alıyor.

Kardeşlerim,

Burada bir sorunun cevabını beraberce verelim. İstanbul’a belki de emanet bir ayakkabıyla gelip patron olarak dönenler Allah’ın istidracıyla mı karşılaştılar şükürünü yaptıkları nimetle mi döndüler? Zamanında bir devlet dairesine torpille bile giremeyen insanlar devletin başına, sağına-soluna geçtikten sonra istidrac tuzağında mı takılı kaldılar, Allah’ın lütfü görüp devletin daha önce başkaları tarafından kullanılan künyelerini Süraka gibi ‘tipsiz’ gördüklerine mi taktılar? Ömer böyle yaptı. “Aman Allah’ım, bu mallar istidrac olmasın, başıma bela olmasın!” dedi. Biz daha önce talebe olarak girmedığımız okula müdür olup geldiğimiz zaman Rabbim görecektir, bu daha önce talebe olarak girmeye korktuğum yere şimdi müdür olarak gelmiş birisi olarak, Rabbimin önünde şükür secdesine kapanıp mı orada duracağım yoksa o benim için bir istidrac olup helak olup gidecek miyim?

Zamanında İstanbul sokaklarında örtülü kadının dolaşması bir tutuklanma nedeniyken, böyle yılları varken Müslümanların, peçenin bile takılabildiği bir zamanda Müslüman tesettürlü kızları Allah’ın bu ümmete lütfü, ihsanı olarak mı görecektir Müslümanlar yoksa o da bir istidrac olup o bataklıktan cehenneme mi yuvarlanacağız? Sadece kisranın altınları mı nimet? Elimizde değil diye kahrolduğumuz tesettür elimize gelince nimet değil mi?

Kur’an-ı Kerim’in okunmasının, öğretilmesinin zindana atılmak, öldürülmek gerekçesi olduğu bir toplumda aynı devletin kanunlarıyla Kur’an öğretmek için maaş alan insanlar bir istidrac olarak bu nimeti ellerinde çürütecekler mi yoksa bunu firavunun sarayında Musa yetiştirme projesine mi dönüştürecekler? İstidrac sadece malda değil daha çok siyasette, daha çok toplum karakterinde, daha çok mümin şahsiyetimizde, daha çok insanlığımızda. İnsanlığımız, birbirimizi tanıma fırsatı bulmadığımız bir zamandayken Allah bizi bin bir cihazla, telli-telsiz cihazlarla birbirimizle bağlantı kurma fırsatına olarak

getirdikten sonra biz bunu Rabbimizin kulluğu için bir şükür olarak nimete mi dönüştüreceğiz, elimizdeki cihazlar istidrac için mi elimizde duracak?

Bir örnek daha vereyim. Babam, 1970 yılından önce ilk defa hoca olarak yanındaki arkadaşlarla bir hac ziyareti yapmış. Orada bir hatırasını bana anlatmıştı. “Bir aya yakın Mekke’de durduk” diyor. Onunla beraber hacca giden ve İstanbul’da namaz kılan Müslüman bir insan, dönecekleri gün demiş ki: “Yahu kardeşim, kaç gündür buradayız hâlâ umre baba neresi göremedim ben bunu.” Umre baba türbesi arıyor Mekke’de, umre baba! Otuz sene sonra istediğin her üç ayda bir umreye gitme fırsatın oluştu; umre bizim için bir istidrac mı olacak, Rabbimizin Kâbe’siyle buluşma fırsatına mı dönüştürülecek? İşte sözünü ettiğimiz imtihan budur.

Eski ümmetler, peygamberlerinin uyarılarına kulak asmadılar da o istidrac sürecini Allah uyguladı. Bizim, Muhammed aleyhisselam için kutlu doğum haftalarını, şeriatını ikamenin yerine şenlik programına dönüştürmemiz bir istidrac değil mi acaba? Şeriatının yok kabul edildiği bir toplumda gül dağıtmak şeriatının yerine geçiyorsa eğer, istidracı uzakta aramaya gerek var mı?

İstidracın Ne Kadar İçindeyiz?

Biz müminiz, elhamdülillah. Rabbimizin kitabı rehberimizdir. O kitaba göre düşünüyoruz. İstidracı da bu kitaba göre anladık. Allah’ın böyle bir kanunu var. Söz dinlemeyenlere istidrac yapıyor. Ama bu istidrac ümmet helak olduktan sonra anlaşılıyor. Kâfirler cehennemi boylayınca nimetlerin neden geldiğini anlayacaklar. Ellerindeki otoriteyi neden, nasıl elde ettiklerini o zaman anlayacaklar. Bizim şu sonuca ulaşmamız lazım: Bir: Eğer zalim ve azgın birisi Allah’ın mülkünde söz söyleme fırsatı buluyorsa, siyaset yapma fırsatı buluyorsa eğer, böyle birisi paranın sahibiyse, imzaya sahipse Allah ona istidrac yapıyor.

İki: Allah, “günah işlemeyin, haramlara bulaşmayın” buyurduğu hâlde devamlı aynı günahı veya benzer günahları işleyen birisi, konuştuğu kanun olacak güçte ve otoritede oluyorsa, her yer onun tapulu arazisi oluyorsa, hep o buluyor Müslümanlar bulamıyorsa bu bir istidracıdır. Aynı şekilde ahirete iman ettiği hâlde insanlar cenneti sever gibi dünyayı sevme bataklığına düştülerse bu bir istidracıdır. Yem olarak Allah dünyayı önlerine koymuştur. Onlar dünyanın rızıkları olduğunu zannediyorlar, hâlbuki dünya onların yemidir. Tuzağın içine konmuş yemidir.

Kardeşlerim,

İnsanlar ihtiyaçlarından fazla yiyecekten giyeceğe kadar nimet buluyorlarsa bu bir istidracıdır. Bundan on sene önce eften püften yapıstırıcıyla yapılmış ayakkabı beş sene giyiliyordu da şimdi beş ay bile giyilmiyor ve çöpe atılıyorsa bu bir istidracıdır. İnsanlar kahvaltılık deyince en az otuz çeşidin bulunduğu bir sofraya oturmayı anlıyorlarsa istidracın en âlâsını yaşıyorlar. Ekmek için yaşadığını söyleyip ekmeği nimetten bile görmemek bir istidrac çeşididir.

Ve beşinci olarak da: Allah’ın nimetleri; şükretmeyi, daha çok kulluk yapmayı, daha iyi ibadetler yapmayı getirmesi yerine şırmarmayı beraberinde getiriyorsa elinde nimet bulan daha vefalı, daha iyi

mümin olması gerekirken daha nankör, daha asi oluyorsa ve bu sahneyi biz görüyorsak bunun adı istidractır.

Demek ki biz şu noktaya geliyoruz: Allah sadece bir peygamberine emredip “Yap bir gemi, müminleri ona koy, gerisini ben boğacağım!” diye azap etmiyor. İsrailoğulları’na yaptığı gibi maymuna çevirme azabı tek azap çeşidi değil Allah’ın. Allah’ın kanunlarından biri de istidrac kanunudur.

İstidrac; sevmediği kuluna her istediğini vermesidir. Bu kanun bizden önceki ümmetlerde de uygulandı. Kalem suresinin ve Araf suresinin ayetlerinden görüyoruz ki bizim ümmetimize de uygulanıyor, uygulanacak. Bunu dünya çapında görmemiz de mümkündür. Mesela şu anda Doğu blokunun, Çin’in ve benzerlerinin bir taraftan; mengenenin öbür ağzı gibi Batı’nın diğer taraftan, ortada Müslümanlar’ı ve İslam’ı ezip parçalama projesinde gördüğümüz gibi dünya çapında da olabilir bu. Bir aile içinde de istidrac olur. Aynı babanın dört çocuğundan biri, en asi çocuk; anayı ezer, babayı çiğner bir çocuk. Her şey onun istediği gibi olur. Öbürü Allah emretti diye anasının önünde ayaklarına kapanır, anası bile “aferin” demez ona. İstidrac öbürüne, sevaplar buna. Ailede olur, küçük bir mahallede olur, toplumda olur, ümmet-i Muhammed’in bulunduğu her yerde istidrac olur.

Mümin neye bakacak? Şeriata uygun yaşıyorsa elindeki nimetlerin varlığı-yokluğuna değil Allah’ın şeriatına uyumlu olup olmadığına bakacak. Öbürlerinin istidrac olduğunu anlayacak. Bu kolay bir şey mi? Cennet ucuzsa bu da çok kolay! Cennet pahalı olduğu için bu da çok zor. Ama Rabbimiz hiçbirimize aşılabilir, yapılamaz şeyleri emretmemiştir. Biz yapılabilir, uygulanabilir şeyler üzerinden kulluk yapıyoruz. Bulduğumuz konumun istidrac olup olmadığını çok rahat anlayabiliriz. Bir kere Ömer gibi korkan bir yürek taşıyacaksın. Evvela bu olacak.

Sözlerimi bitirirken bilhassa dün kuruşu olmayanların bugün fabrikası olmasının iyi düşünmesi gerektiğini söylemek istiyorum. Dün zalimler bizi eziyor diyenlerin bugün bir imza sahibi olduklarında ezen biri olup olmadıklarına, Allah’a asi olacak işler yapıp yapmadıklarına dikkat etmeleri gerektiğini söyleyerek bitiriyorum. Yoksa istidrac, uygulaması bittikten sonra anlaşılabilir da işe yaramıyor. Çünkü Allah **يَقْطَعُ دَابِرَ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا** yapıyor. Allah zalimlerin kökünü kazıyor. Bu zalim, çocuklardan bir çocuk olduğunda da olur. Ailede eşlerden biri olduğu zaman da olur. Zalim eşi herkes takdir eder. Mazlum da hep ayıplarlar. İstidrac olacak ya, zalim pohpohlanacak, hep alkışlanacak zalim.

Rabbimin istidracı düşmeden, şeriatına göre yaşayıp bu kalitede bir şuur ve imanla hayatı doldurmayı hepimize nasip etmesini diliyorum.

Hamdele-salvele.